

Lož, v starosti 61 let; Boštela Neža iz Paučena v starosti 73 let. Rajna je bila mati g. Antona Boštela, kaplana v Mežici. Rebov Miha, posestnik iz Lož, je umrl v starosti 74 let, in zadnji 39 letni Šergon Franc, posestnik iz

Vodiškega. Umrl je za jetiko. Doma je bil od Sv. Jederti nad Laškim, pred šestimi leti pa je tukaj kupil posestvo. Zapušča ženo in dvoje malih otrok. — Rajnim naj sveti večna luč, žalujčim ostalim pa naše sožalje!

čarji rodbine Diermayer iz Ormoža že rodil in sedaj služi od te rodbine že četrtega gospodarja. Našemu jublatu želimo miklavževski tovariši kakor tudi »Slov. gospodar«, kateremu je že 27 let zvest naročnik, prav iz srca, da bi preživel s svojo zakonsko družico še mnogo let srečno in v zadovoljstvu v krogu svojih otrok in organiziranih tovarišev!

Dopisi

Dravska dolina

Ojstrica nad Dravogradom. Naše gibanje. V letu 1939. se jih je rodilo 20 v naši župniji. V zakonski jarem se je vpreglo šest parov. Bela žena smrt pa nam je — hvala Bogu — precej prizanašala; umrlo je le 9 oseb, med temi je pa tudi mlad diak Feliks Koh, ki je imel namen, postati duhovnik.

Märenberg. Hvala Bogu, pust je za nami! Tudi mi bi lahko zapeli: O ti pust, ti čas presneti! Kako nam 'je osušil denarnice! Kako tudi ne, ko je bilo toliko zabav in prireditvev. Saj je celo Prosvetno društvo v tem kratkem času nastopilo dvakrat: enkrat s spevoigro »Kovačev študent«, drugič z burko »Poslednji mož«. Pa tudi vsa druga društva so imela svoje zabave. — Dne 15. februarja bo zopet pri nas tečaj Katoliške akcije za dekleta, dne 14. februarja pa sestanek za matere. Da bi le bilo dosti uspeha! — Knjižnica Prosvetnega društva je urejena in pomnožena. Posluje ob nedeljah in praznikih med mami. Poslužujte se je pridno!

Pohorje

Fram. V predpustu so se poročili sledeči: Vinco Brezovšek in Ana Pisanec v Framu; Jakob Lunežnik v Loki in Marija Škrbot na Planici; Stanko Bezjak in Elizabeta Ferik na Gornji Polskavi; Alojzij Grašič v Pohorju in Marija Uranjek na Planici; Janez Kozel in Stefanija Kotnik v Framu; Feliks Vrhovšek in Vida Dreo v Morju; Franc Gorjup v Ogjensaku in Ana Bedenk v Kopivniku; Ferdinand Rajšp v Framu in Angela Kobale na Gornji Polskavi; Alojzij in Ljudmila Repnik v Kopivniku. Mnogo blagoslova! — Šolarji so igrali pod vodstvom učitelstva »Sirotico in desetnik«. Dobiček je bil namenjen revni deci; ker je večina Framčanov darovala v ta namen precej denarja, je dobilo obleko ali pa obutev mnogo revnih šolarjev. — Sadjarska podružnica je imela redni občni zbor. Vsi navzoči so z veseljem sprejeli predlog g. šolskega upravitelja, da bi se v Framu postavila sušilnica za sadje. — Dne 28. januarja pa se je vršil občni zbor Izobraževalnega društva Slomšek. Novi odbor je sklenil zopet poživiti društvo zlasti s predavanji in knjižnico. — Na Svečnico se je vršil shod JRZ, kjer so nam gg. senator dr. Schaubah, Ferik in Koban jasno razložili naš zunanji in notranji politični položaj.

Slovenske gorice

Sv. Lenart v Slov. goricah. Z 31. januarjem 1940 se je poslovil od sodišča pri Sv. Lenartu g. dr. Ožbalt Ilauinig, mož reda, dela in pravičnosti.

Rodil se je dr. Ilauinig Ožbalt dne 26. julija 1876 v Podkrajju, v župniji Reberca na Koroškem kot kmečki sin. Dne 6. januarja 1904 je vstopil v sodno prakso in nato služboval par let na Koroškem v raznih krajih, dne 9. junija 1908 pa je nastopil mesto adjunkta pri Sv. Lenartu, kjer je 29. julija 1917 postal okrajni sodnik, dne 15. septembra 1926 pa bil imenovan za deželno-sodnega svetnika pri okrožnem sodišču v Mariboru, katerega mesta pa na svojo prošnjo ni nastopil. Dne 27. novembra 1920 je bil imenovan za sodnega starejšino pri Sv. Lenartu. Pri tem sodišču je nato služboval do svoje upokojitve, torej skoro 32 let. V tem času si je pridobil v vsem okraju in pri svojih predstojnikih splošen ugled in spoštovanje. Ni ga kraja in skoro ne hiše v okraju, ki bi je ne bil v teku svojega službovanja obiskal, ni ga pa menda tudi človeka v okraju, ki bi ga ne poznal. V službi se je izkazoval vedno za pravičnega sodnika, do katerega se je vsakdo lahko zatekel in na katerega se je tudi vsakdo z zaupanjem zanašal. Dr. Ilauinig Ožbalt, ki je bil za svoje delovanje z najvišjega mesta odlikovan z redom Jugoslovske krone IV. stopnje in z redom sv. Save III. stopnje, se je pa tudi pridno udeleževal kot zgodovinar in ljudski pisatelj kulturno. G. dr. Ilauinig Ožbaltu, ki je od vseh slovenskih sodnikov pač najdalj služil na enem in istem mestu, želimo, da bi svoj zaslužen pokoj užival zdrav še dolga leta!

Sv. Jakob v Slov. goricah. V nedeljo, 18. februarja, se bo vršil po rani sv. maši v prostorih gostilne Peklar peti redni občni zbor krajevne Kmečke zveze. Ob tej priliki bo tudi govoril prvi podpredsednik glavnega odbora g. Spindler Jožef od Sv. Ane v Slov. goricah o vseh važnih vprašanjih, ki so danes na dnevnem redu. Ker se na občnem zboru zaključuje delo v minulemu letu in dela načrt za prihodnje, je dolžnost vsakega zavrednega člana, da se občnega zbora sigurno udeleži in aktivno sodeluje ter pripelje s seboj tudi tiste, ki še niso v naših vrstah.

Sv. Miklavž pri Ormožu. Tov. Vincenc Plohl, član naše podružnice viničarske organizacije, je obhajal te dni 70 letnico rojstva, nadalje 40 letnico poroke in 20 letnico članstva pri viničarski organizaciji. Vzgojil je s pomočjo svoje pridne žene sedem otrok, ki so vsi dobri katoličani, pa tudi vsi zvesti člani svoje stanovske organizacije. Ni eden tistih članov, ki že drugi dan vprašuje, kaj mu bo organizacija dala, če je plačal par dinarjev mesečne članarine. Ta naš tovariš je zaveden in zvest član iz prepričanja, zavedajoč se, da je dobra krščanska delavska organizacija za delavca nujna potreba, kakor vsakdanji kruh. Je pa ta naš tovariš tudi zvest, pošten in priden kot viničar, kar priča dejstvo, da se je v vini-

Slovenska Krajina

Murska Sobota. Tukajšnji dijaki, člani Slovenske dijaške zveze, so preteklo soboto in nedeljo v dvorani Prosvetnega doma igrali igro »Kovačev študent«, ki je obakrat bila dobro obiskana in je občinstvu tudi zelo ugajala. Zrežiral jo je g. prof. Jože Potokar. Dobiček je namenjen za dobrodelne namene zveze. — Že dalje časa se zdravi v Ljubljanskem Leonišču naš g. kaplan Janko Škaftar. Želimo mu skorajšnjega okrevanja! — S 1. marcem bo posloval protituberkulozne lige v hiši g. Geigarja na Aleksandrovi cesti in ne več v bolnišnici.

Turnišče. Prejšnjo soboto je bil za našo faro dan veselja in zadovoljstva, kajti uresničila se je vroča želja našega g. dekana in vseh farnikov ter smo dobili zaželenje orgle, ki smo jih v naši romarski cerkvi tako zelo pogrešali. V naši cerkvi smo doslej čutili veliko praznino, ker se je slaboten glas malega harmonija v tako veliki cerkvi skoraj popolnoma zgubil. Sedaj pa smo na osmih saneh pripeljali s postaje nove orgle ter jih vprico mojstra g. Jenka iz št. Vida nad Ljubljano postavljamo na svoje mesto. Orgle bodo stale 105.000 din. Denar je pri farnikih po večini zbral g. dekan Jerič sam. Mnogokrat je hodil od hiše do hiše ter črpal na usmišljena srca in zato v tako kratkem času dosegel velik uspeh. Orgle bomo blagoslovili, ko bo že zima nekoliko popustila in jih bo mogoče pravilno uglasiti ter postaviti na svoje mesto.

Bogojna. Na pustno nedeljo sta se v naši cerkvi poročila Camplin Anton in Bojnc Terezija. Poročne obrede je opravil bivši izseljenški duhovnik g. Camplin, brat mladoženca. Bog blagoslovi mladi par!

Strehovec. Na predpustno nedeljo se je poročil Varga Franc, brat našega letošnjega novomašnika, s Trajbar Klarico. Mnogo blagoslova!

Sv. Sebeščan. Zadnjo nedeljo je pri sestanku našega Prosvetnega društva predaval o pomenu kmečkih zadrug g. Titan Janez, akademik iz Kroga. Ljudi je bilo zelo veliko. Po zanimivem predavanju se je razvila debata in je bilo z veseljem opazovati, kako naši kmečki ljudje znajo resno debatirati. Na sestanku našega Prosvetnega društva ne hodi samo člani, ampak skoraj vsi, ki se udeležijo službe božje. — Zdaj v nedeljo pa bo predaval naš domačin g. Kerec, šef borze dela v Soboti. — Članom društva in tudi ostalim je v Farnem domu na razpolago društvena čitalnica in biljard. — Naše Prosvetno društvo se najlepše zahvaljuje Mohorjevi družbi za podeljenih 12 lepo vezanih knjig. Naša knjižnica bo kmalu postala ena največjih na deželi. Društvo si je zopet nabavilo nekaj novih knjig pri Mohorjevi družbi in tudi farniki darujejo dru-

leg njega je ležal glavnik. Po vsej priliki se je hotel vajenec v kleti počesati in se je pri tem, ker je bil zelo visok, dotaknil voda visoke napetosti.

*

Lakirani zobje

Lakirani nohti, naj si bodo še tako odvrtni, menda ne bodo še kmalu izginili. Sedaj pa se pojavljajo tudi že lakirani zobje. Tu ne gre za povelje kakšnega modnega diktatorja, temveč za nasvet nekega zobozdravnika. Če si avto prevlečemo z lakom, da bi ga rja ne razjedla, zakaj bi tudi zobje ne dobili zaščitne plasti? Kakor drugi zobozdravniki je dr. Gore v Filadelfiji prepričan, da izvira zobna gniloba, razpadanje zob od kislin, ki nastajajo v ustih in

»Kako, da ne? Saj si župan.«
»Martinu ne smem v hišo, saj veš, zaradi najinega pričevanja. Mato me tudi ne pogleda, Andro pa bi me s palico nagnal. Zdaj so si žlahta.«

»Da, da! Hm, bomo videli, kak bo blagoslov.«

»Ko bi to Luka videl,« se je nasmejal Janko.

»Čudna muzika bi to za njega bila.«

»Norec! Da bi mu Martin dal hčer, beraču!«

»Kaj hočeš! Zmešalo se mu je.«

»Bog ve!« je zamrmral pisar in si šel z roko čez čelo. »Pazi, še ga bomo videli. Ali pijva rajši!«

XI.

Tam v gozdu na jasi, kjer je stala nekoč koliba berača Mata, je sedel Luka in gledal v široki svet, ki se mu je bil pred očmi razklal. Nad njim je sijalo toplo sonce s sinjega neba, hribi in doli so zeleneli v novi pomladi, po tratih in grmih so dehteli pisani cveti, veselili so se življenja, vsak se je hotel v kratki dobi svojega bitja nagledati in naučiti tega lepega sveta. Ptici so cvrčali po vejah, v nižini so se med zelenimi travniki in mladimi šumami svetile bele vasice, po brazdah so stopali orači, tu in tod se je čula kaka pesem.

Vse je živeło, vse je bilo veselo — samo Luka ne.

Sam je sedel v tem gorskem kotu, bilo mu je, kakor da gleda v raj, ki je zanj zaprt, kamor stopiti ne sme,

kakor da so mu noge in roke zvezane. Kadar je list zašumel, se mu je zdelo, da mu šepetajo: »Kaj delaš, izgubljen duša?« Ko je kak kokec zabrenčal, je čul njegov posmeh: »Ej, kje so ti krila, izgubljen duša? Poleti, če znaš kakor jaz!«

Luka je lezel vase, bil je sam, kakor krmežljav štor v pusti puščavi, sam kakor človek v čolnu, ki se mu je sredi morja zlomilo veslo.

Jel je premišljati, kaj je bilo, kaj se je zgodilo, odkar je Matovo mrtvo truplo nosil po tem bregu dol na pokopališče. Zdelo se mu je, da se mu je vse le sanjalo, da je bil med ljudmi, in zdaj se je spet zbudil v svoji samoti. Da, hude so bile sanje o svetu in ljudeh, ki jih je preklel Mato... To niso ljudje, to so vragovi in prav je, da se ogne temu peklju na zemlji.

Ali kaj si ti? ga je vprašalo srce. Ali si vrag ali angel ali človek? Vrag nočeš biti, angel nisi, človek si še hotel postati. Da, hotel, toda ljudje niso pustili. Kakor človek, ki se potaplja, se je Luka hotel uloviti za breg, toda vedno zopet so ga potisnili nazaj. In vendar je kakor drugi, oči ima kakor drugi, ušesa, pamet, srce! Oh, srce, to je najhujša reč na svetu! Ko bi tega ne bilo, hodili bi eden mimo drugega kakor kamen mimo kamna, niti bi se spraševali, od kod si in kdo, niti bi bilo vzdihovanja niti bolesti niti solz. Srce je kakor kupica polna strupa. Ali kaj, ko je ta strup sladek, ko si človek iz

šivu knjige. Kdor ima še doma kaj knjig, naj jih daruje! Če bi nam kdo daroval knjige tudi iz ostale Slovenije, bi mu seveda bili še bolj hvaležni. — Kneftovi pri Sebeščanu imajo šestletno kravo, ki nam je pripravila malo čudo. Prišel ji je čas, da se oteleti. Ko je zagledalo prvo tele beli dan, so pač mislili, da je vse končano, pa kmalu se je prikazalo drugo tele in proti pričakovanju za tem še tretje. To je nekaj nenavadnega. Vsa tri teleta so popolnoma zdrava in vsi trije bikci. Trojčki se kar dobro počutijo seveda so za prehrano morali vzeti za pomoč še eno kravo.

Iz Goričkoga. Svoj čas so občinski in župnijski uradi ob progri Sobota—Hodoš poslali na ravnateljstvo državnih železnic prošnjo, da bi se naš vozni red spremenil. Na ponovno posredovanje je ravnateljstvo odpisalo, da naj malo počakamo, ker prihaja iz Sobote drug predlog. Že dolgo čakamo, pa le nič ne pričakamo. Ponovno vprašamo ravnateljstvo, komu na ljubo ima sedanji vozni red? Vlak prihaja v Soboto že ob sedmih zjutraj, ko še niso odprti ne uradi, ne trgovine, ne gimnazije. Nekateri kraji so zelo daleč od postaj in ljudje morajo v temi hoditi v jutranjih urah na postajo in potem v Soboti morajo čakati eno uro, da lahko gredo v kak urad. Dijaki pa v Soboti na postaji v vagonih čakajo. Ta vlak nima nobene zveze z drugimi vlaki in se nam res zdi, da se hoče ravnateljstvo malo poigrati z našimi ljudmi. Zakaj ne bi prihajal vlak v Soboto vsaj ob pol osmih, kakor je bilo to več let. Ali se mogoče zato ne ozirate na naše želje, ker smo pač — Prekmurci?!

Lendava. Na predlog poljedelskega ministra je bil odlikovan za zasluge na kmetijskem polju z redom sv. Save V. stopnje g. šolski nadzornik Davorin Tratnjek. Častitamo!

Dolgovaške gorice. Svoječasno smo na tem mestu poročali, da se je šolo obvezni otrok Feher Rozika, ki je bila sama doma, tako opekla, da je radi teh poškodb umrla. Deklica je namreč kurila in je ogenj polivala tudi s petrolejem, da bi bolj gorelo in se ji je vsled tega vnela obleka. Malomarna mati, ki je bolnemu otroku posvečala premalo pazljivosti — saj ga niti k zdravniku ni peljala — in ga je naslednji dan spodila v šolo, je bila pred dnevi na okrožnem sodišču v Murski Soboti obsojena na deset mesecev zapora. Kazen je vsekakor zaslužila, ker je po nesreči raje šla k sosedom, kjer so kuhali žganje in tam ostala vso noč, kakor da bi skrbeli za bolnega otroka.

Dravsko polje

Hoče pri Mariboru. Prosvetno društvo ima v nedeljo, 18. februarja, ob treh popoldne v Slomšekovem domu redni letni občni zbor, na katerega odbor vljudno vabi vse redne in tudi nove člane. Govor bo imel zastopnik Prosvetne zveze iz Maribora. Nastopili bodo pevec in tamburaši. Ob tej priliki prejmeta dva jubilejna odnska igralca častne diplome v znak priznanja za mnogoletno delo na odru. Poravnajte članarino! Na evidenje in Bog živi!

Vurberg. Predpust smo preživljali v razpoloženju resnih časov, v katerih živimo. Z veliko skrbjo pa nas je tudi obtežila bolezen g. župnika, ki je resno zbolel 18. januarja. Dasi ga s hva-

levredno pozornostjo oskrbuje g. dr. Okolokulski in št. sestre usmiljenke iz ruskega sanatorija, vendar okrevanje gre počasi. Upamo pa, da bo po molitvah dobrih župljanov doseženo, da bo ljubi Bog s povrnjenim zdravjem dal dušnemu pastirju še lepo število let bivati na župniji, kateri je toliko svoje ljubezni dal... Nedeljsko službo božjo opravljajo gg. minoriti iz Ptuja, a ostalo delo čaka. Bog daj, da bi ne bilo predolgo! — Iz navedenih razlogov smo bili torej skromni v zabavah. Krohota in smeja v pošteni meri so delili »Trije tičke« raz odra. Izmed sedmih oklicev so bile štiri poroke doma. En poročni obred se je vršil ob bolniški postelji g. župnika — res čuden prizor! Tako dolga in ostra zima ne dela tudi nič kaj prijaznih obrazov našim revnim ljudem, ki so potrebni zasluzka. Tolaži jih upanje, da bo pomlad lepa in pripravna za delo. Da bi se le razjasnila tudi svetovna obzorja!... — Na drugo postno nedeljo, 18. februarja, se nam obeta veliko presenečenje. Fantovski odsek in Dekliški krožek iz Ptuja prideta v goste s prekrasno dramo: »V temoti.« Naj ne ostane ta dan nikdo doma, še iz sosednih fara pridite, ne bo vam žal!

Ptuj. V nedeljo, 4. februarja, sta naš Fantovski odsek in Dekliški krožek imela otvoritev in blagosloveníev lastnih društvenih prostorov zraven minoritskega samostana. Da članstvu, posebno tistemu, ki v mestu dela, nudimo kraj poštenega razvedrila in priložnost za zasledovanje dnevnih dogodkov, smo v naših prostorih otvorili tudi čitalnico, ki je vsak dan odprta.

Sv. Lovrene na Dravskem polju. O smučarskih tekmah, ki jih je na pustno nedeljo privedla naša fara na Ptujski gori, še sedaj vse govori. Kot najboljši smučar je zmagal 15 letni Martin Hrtiš. Priporil si je lep bronast prehodni pokal. Če se dvakrat zaporedoma zmaga, ostane za vedno njegov. Razen njega je pred mnogimi občudovalci tega belega športa tekmovalo še 11 drugih smučarjev, in sicer pod 20. letom: Beranič F., Beranič S., brata Emeršič J. J., Hazenmali M., Muršec J. in Turk F.; nad 20. letom pa: Fošnarič M., Kmetec S., Kušar S. in Lamparger J. Doseženi uspehi so z ozirom na slabo vreme in prvi nastop za nas poljanca čisto lepi. Vsem, ki ste se nam pri »teledenmarkih« amejali, kličemo: poskusite še vi, ko bodo spet tekme! Do takrat pa pozdravljeni z našim smučarskim združenjem: Smuk!

Ptujska gora. Vsa naša fara se veseli in pripravlja na sveti misijon, ki ga bomo imeli letos od 18. do 25. februarja. Sveti misijon je veliki farni praznik, zato se hočemo potruditi, da se bomo redno in polnoštevilno udeleževali vseh misijonskih pridig in pobožnosti ob vsakem vremenu. Vsak naj tudi stori svojo dolžnost in v svoji sosesčini z lepo besedo in prigovarjanjem pomissionari okoli tistih, katerim je misijon najbolj potreben. Misijon bosta vodila gg. p. Odlo Hanjšek in p. Silvin Lenartič, frančiškana iz Ljubljane. Začetek misijona bo v nedeljo, 18. februarja, pri rani službi božji.

Sv. Marko niže Ptuja. Na Svečnico je imela naša krajevna Kmečka zveza redni občni zbor, na katerega smo povabili tudi Franca Prelog, banskega svetnika iz Zagorja. Občni zbor je bil lepo obiskan, vsi smo z zanimanjem poslušali

govornika, ki nam je prav po domače razložil pomen kmečke skupnosti in organizacije. Po udaril je, da je edina pomoč kmetu skupnost. Po govoru g. svetnika je bila živahna debata. Nato so bile volitve odbora. Izvoljen je bil stari odbor z g. Simonom Kuharjem na čelu.

Sv. Lenart pri Veliki Nedelji. Imeli smo samo štiri poroke. Ne vemo, kaj je temu vzrok. Saj imamo nevest dosti, samo ženini niso hoteli priti, pa so na jezo pile lizol. Med srečnimi kandidati so naslednji: Kovačec Marija se je poročila k Veliki Nedelji k Bokšovin; Bezjak Marija je odšla v Tomaševsko »pturgo«; Gorjup Tomaž iz Brumlice jo je mahnil po nevesto v polensko farno po Kranje Marijo; edino Marin Adolf je našel nevesto v domari fari, in sicer Sirc Marijo iz Podgorc. Vsem tam želimo obilo sreče — oni, ki so letos ostali samski, pa se naj tolažijo s tem, da pridejo na vrsto drugič. — Zastopstvo »Vzajemne zavarovalnice«, oddelček »Karitas«, za župnije Sv. Marjeta, Sv. Lenart in Velika Nedelja je prevzel Kukovec Franc, organist pri Sv. Lenartu, ki je tudi zastopnik vseh katoliških časopisov. Vsa pojasnila dobite pri njem.

Ovetkovec. Mislimo, da smo prebrli hudo zimo, ker so je termometer dvignil nekaj stopinj nad ničlo, prišel se je topiti sneg. Ljudje v strahu pričakujejo, kako bo letošnji precej debeli sneg skopnel, ker se boje povodnji. V naglem kopneju bodo naše reke in potoki prestopili bregove in poplavlili polja in travnike ter bo jesensko gnojenje brezuspešno. Glavni vzroki naših povodnji so neregulirani potoki, poglobitev Pesnice in reguliranje Drave. Prosimo činitele na merodajnih mestih, da se zavzamejo za naše regulacije potokov in rek ter se naj obljube enkrat spremenijo v dejanja! — Kakor povsod so tudi v pustnih dneh pri nas »krizarili« — pogrešali smo običajne »kurantije«.

Nalozje

Sv. Trojica v Halozah. Fantje lepe trojiške župnije, z veseljem delajte za dobro katoliško idejo med svojimi tovariši! Posebna naloga se vam pa polaga na srce, da delate na to, da izgine iz naše župnije vse protiversko časopisje, katerega je še precej in katero zastuplja in pokvarja naše dobro ljudstvo. Prav žalostno je, da katoličani podpirajo z lastnim denarjem hudiča in njegovo delo — za dobro katoliško časopisje pa nimajo beliča. Ali tudi naši nasprotniki delajo tako? ... — Dne 26. decembra se je vršil občni zbor Vinarske podružnice, katerega se je udeležilo lepo število iz vseh krajev naše obširne občine Podlehnik. Ob tej priliki je g. Sega Andrej, župan in podpredsednik društva, zelo navdušil zborovalce in prepričevalno govoril o pomenu in namenu društva v gospodarskem in kulturnem oziru, g. bogoslovec Hren pa je neustrahovano pobijal brezverski komunizem, njegovo gorje za dušo in telo ter priporočal naročbo naših katoliških časopisov. Prepričevalno sta govorila še Peter Serdinšek in Jurij Lozinšek, ki sta podudarjala, da je le v združenih organizacijah naša moč in lepša bodočnost ter naša pomoč. Zadnji govornik Anton Trafela je govoril nekako ogroževalno o haloškem malem vinogradniku, o njegovem gospodarskem obstoju. Prepričevalno je

njega rad pije smrt! Srce nas uči ljubezni, ali srce lahko tudi sovraži. Tudi sovraštvo je neka slast, strupena, uničujoča slast. Toda kaj imaš od sovraštva?

Luka se je prijel za srce. Začutil je listnico, denar. Mar ni to pot v svet? Vse lahko imaš za denar, jesti, piti, dom, ženo.

Ali si ponorel?

Da, za denar si lahko vse kupiš, toda sreča se ne kupuje, ljubezen ni naprodaj.

Z roko si je šel čez čelo, da bi se iznebil pustih misli. Toda zaman! Hude misli mu vznikajo sproti kakor mladike na starem hrastu. Le če hrast posekaš in mu korenine izkoplješ, ne bo več zelenel; le če človeka ubiješ, si mu ubil tudi misli.

In Luka se je spet zamislil.

Niso vsi ljudje vrage, so tudi poštenjaki, morda tudi angeli. Martin je pravi mož, vse ga spoštuje, tudi tisti, ki ga mrzijo. Zaradi tebe, Luka, ga je zadela nesreča; ali mu smeš pogledati v obraz?

Fa Mara! Mara! Nesrečen tisti dan, ko ti je oko na njej obviselo! Zakaj prav na njej? Ali kaj vpraša srce? Edino ona bi ga bila lahko dvignila iz blata, pred drugimi je bil ris, pred njo krotko jagnje, Mara je bila zanj edini most k poštenim ljudem.

Ni hotela, ni bilo sojeno. Ni bila kriva Mara, ampak — Luka, berač Luka, ki si je hotel z grehom in zločinom

kupiti pošteno ime in srečo. Zdaj je za zmeraj izgubljen, drugi jo ljubi.

To je Lukova smrt.

Pa je vsaj Mara srečna.

Bog ve, če je! Leto in pol je že, kar se je s svojo bolestjo umaknil v divjo goro, v kolibo starega berača. Bog ve, kaj se je medtem zgodilo! Da ni nesrečna? Enkrat, le enkrat bi jo še rad videl. Saj je tudi stari berač Mato hotel pred smrtjo še videti kraj, kjer mu je vsa sreča zgorela, hotel počivati v zemlji, kjer so trohnele kosti njegove ljube. Morda je Mato samo z jezikom sovražil, s srcem pa ljubil preko groba.

V teh mislih je stopal Luka navzdol, kakor gre mesečnjak za svečo.

Nekega dne se je pred krčmo sončil Mikica in kadil iz ilove pipe. V krčmo ni smel, ker ni imel v žepu niti prebite pare, na up pa mu nihče nič ni dal. Prežal je, da pride morda kdo mimo, ki mu bo plačal pijačo. Kadil je počasi, da mu pipa ne bi prehitro izgorela, kajti niti praška tobaka ni imel več.

Zares je živel Mikica kakor pajek, ki životari na božjo srečo in preži, da bi mu slučaj zanesel kako novo mušico v mrežo. Včasih je pogledal na dno svoje pipe. Vedno manj je bilo tobaka, vedno več pepela, in ko bo zadnja trohica tobaka zgorela, bo ugasnila tudi zadnja iskra, ostal bo sam pepel.

(Dalje sledi)

razjedajo zobno slidenino. Od tu do misli, da bi zobe zaščitili pred kislinami z lakom, ni več dolg korak. Dr. Gore je na nekaterih svojih pacientih napravil podobne poskuse in dosedanji uspehi so tako zadovoljivi, da poskuse nadaljuje.

*

Kmet obiskal konja na bojišču

V neki vasi za Slegfriedovo črto so nekemu kmetu vzeli konja za vojno službo. Kmet je bil tako navezan na žival, da se je navzile svojim 70 letom odpravil peš na 50 km dolgo pot do Slegfriedove črte, samo da bi pogledal, da-li za konja dobro skrbe. Z velikim zadovoljstvom je ugotovil, da konju nič ne manjka in se je potem pomirjen vrnil domov.